

"עייירת המידות"

טקסט חודש ארגון תשפ"ב סניף גב"ס המלכות! הזכויות שמורות לתחיה כהן

תמונה א'

(בבית של סבתא חנה, הסבתא יושבת וקוראת עיתון. שירה נכנסת עם אמא שלה, נריה ויהודה- אחים שלה)
יהודה: שלום סבתא!
סבתא: שלום! איזו הפתעה!
נריה: (רץ לסבתא ומחבק אותה).
אמא: מה שלומך אמא?
סבתא: ב"ה. מה שלומך? ומה איתכם מתוקים? (ליהודה ונריה).
יהודה: היה לנו כיף בגן!
נריה: שיחקנו וצירנו וצבענו ועשינו מלאנתלפים דברים!
סבתא: איזה יופי! בואו תשחקו.
יהודה: נריה. משחקים במכוניות.
נריה: בסדר..
(יהודה ונריה הולכים לצד ומשחקים).
סבתא: (לאמא) שירה לא הגיעה? לא ראיתי אותה...
אמא: היא הגיעה... הנה היא, היא חזרה קצת מצוברחת מהבית ספר... (מצביעה על שירה שעומדת בצד).
סבתא: שירה! מה קרה למה את לא באה לסבתא?
(שירה נגשת לסבתא, אמא יושבת לקרוא ספר).
שירה: שלום סבתא.
סבתא: מה קרה שירה? למה את נראית עם פרצוף תשעה באב?
שירה: (מתיישבת ליד הסבתא) אל תשאלו סבתא איזה עבודה המורה נתנה לנו..
סבתא: אוו! עבודה זה דבר חשוב:
שירה: חשוב חשוב אבל מעצבן...
סבתא: תספרי לי על מה העבודה שלך אולי אני אוכל לעזור לך.
שירה: העבודה הזאת שהמורה נתנה היא על השאלה "למה צריך לתקן את המידות?"
סבתא: פשיי מידות! איזה יופי! זה ממש חשוב! רגע, רוצה להסביר לי מה זה אומר?
שירה: לא יודעת... זה לא נשמע לי כל כך חשוב... (חושבת רגע) וואלה זה באמת לא ברור..
סבתא: מה זאת אומרת לא ברור?
שירה: לא יודעת. מה זה אומר מידות? איך שאני מתנהגת כאילו?
(שתיקה, הסבתא נראית מהורהרת..)
סבתא: אם אני מתנשאת, זה טוב לדעתך? או למשל לצחוק על חברה?
שירה: מה, זה כזה בעיה?
(הסבתא מביטה בה ולאחר כמה שניות אומרת)
סבתא: יש לי רעיון! שירוש, את יכולה לנסוע איתי עכשיו?
שירה: אני חושבת שכן.
שירה: (פונה לאמא) אמא. אני יכולה לנסוע עכשיו עם סבתא?
אמא: כן, למה לא. רק מתי תחזרו?
סבתא: אל תדאגי. אני אחזיר אותה עד הבית!
יהודה: אני רוצה לבוא איתך סבתא!

בס"ד

נריה: גם אני רוצה! גם אני רוצה!
סבתא: כשתגדלו גם אתם תסעו עם סבתא טוב?
יהודה: אבל אנחנו כבר גדולים!
נריה: כן. אנחנו כבר בגן ארבע!
אמא: מתוקים. רק שירה נוסעת עם סבתא. אנחנו נחזור עכשיו הביתה.
יהודה: זה לא הוגן שרק שירה נוסעת!
נריה: זה באמת לא הוגן!
סבתא: מי שהולך הביתה מקבל שתי עוגיות של סבתא!
יהודה ונריה: יש!!
אמא: להתראות! תהני שירוש!
יהודה ונריה: ביי ביי!
סבתא: להתראות! תודה על הביקור!
(יהודה ונריה יוצאים אחרי האמא)
שירה: לאן נוסעים סבתא?
סבתא: נוסעים למקום מיוחד במינו! את עוד תראי בהמשך...
סבתא: בואי. (נותנת לשירה יד והן יוצאות מהבמה).

תמונה ב'

[שירה וסבתא יושבות בצד על 2 כסאות. הסבתא עם הגה ביד... (בנתיים התפאורה של הבית של סבתא מתחלפת לתפאורה של העיירה)]
שירה: סבתא אנחנו נוסעות כבר הרבה זמן... זה רחוק?
סבתא: יש עוד זמן עד שנגיע...
שירה: איפה זה בכלל? ולאן אנחנו נוסעים??
סבתא: שנגיע תדעי...
שירה: טוב...
-שתיקה-
שירה: סבתא זה עוד רחוק?
סבתא: לא כזה רחוק, כמו מתל אביב לירושלים.
-שתיקה-
שירה: זה עוד רחוק?
סבתא: לא, רחוק בקטנה...
-שתיקה-
שירה: זה עוד רחוק?
סבתא: רחוק מאוד! (צופרת בהגה)

תמונה ג'

(סבתא ושירה נכנסות לבמה, כל התפקידים האחרים כבר שם אבל עומדים בפריז)
סבתא: ברוכה הבאה ל"עיירת המידות!!"
שירה: עיירת המידות? וואו!
(כולם יוצאים מהפריז. מתחיל רעש... שוק- מוכרים צועקים... קבצן יושב מבקש צדקה)
שירה: (מסתכלת סביבה בהתלהבות...)
(סבתא ושירה מתחילות להסתובב ולהסתכל...)
שירה: סבתא... אני קצת רעבה, יש פה אולי משהו לאכול?
קבצן: משהו כאן אמר אוכל?
שירה: כן. למה?

קבצן: אני יכול לגלות לך איפה יש.

שירה: באמת? איפה?

קבצן: אהה... יש את "פונדק עצלני".. אה! ויש את הבית פה מימן של משפחת נדיב, יש להם אוכל... שחבל לך על הזמן! אבל רגע, לפני שאני ממשיך, אני חושב שמין הראוי שתביאי לי איזה מטבע או שניים, בכל זאת אני עושה לך פה ייעוץ.

שירה: תודה. אבל אנחנו יכולות להסתדר לבד...

(סבתא נותנת לקבצן מטבע אחד. הקבצן מתרגש, ורץ עם המטבע החוצה)

תמונה ד'

(סבתא ושירה נכנסות לשוק...)

סבתא: תראי יש פה הרבה חנויות. בואי נסתכל איפה יש אוכל...

סבתא: אוי הנה פונדק עצלני. בטח יש להם משהו להציע

(שירה וסבתא נכנסות לפונדק. הכל מוזנח, מבולגן, מלוכלך. מר עצלני יושב על כסא-מנמנם...)

סבתא: שלום...

מר עצלני: (פוקח חצי עין) לקוחות נכנסים... (מפהק).

שירה: המקום הזה לא נראלי... אולי נחפש במקום אחר?

סבתא: (מתעלמת) שלום, נשמח לקנות כאן ארוחת ערב.

מר עצלני: שלום. (מפהק) אתם יכולים להסתכל על הרשימה. היא נמצאת אני חושב על הדלפק... (חוזר לנמנם).

שירה: סבתא. בואי נלך...

סבתא: אל תדאגי! הכל כאן כשר!

(סבתא מחפשת את הרשימה, מוצאת אותה בין כל הבלאגן).

סבתא: מצאתי! הנה, עכשיו נראה מה הם מציעים לנו.

(סבתא מאתרת שני כסאות, מתיישבת ומסתכלת ברשימה. בינתיים שירה ממשיכה לעמוד ולהסתכל על הכל במבט בוחן...)

סבתא: שירה. למה את עומדת? בואי תשבי! רוצה שנזמין מרק?

(שירה מתיישבת בחשש, מנקה קודם את הכסא מאבק)

שירה: אני חושבת שאפשר...

סבתא: מר עצלני! נשמח להזמין מרק.

מר עצלני: אאה (מתעורר) מרק?

סבתא: כן, מרק.

מר עצלני: טוב, בסדר. מרק. (מתחיל לקום, תוך כדי מפהק ומתחיל ללכת לכיוון ה"מטבח" (החוצה))

סבתא: תודה רבה.

(מר עצלני תוך כדי שהוא יוצא ממלמל "בשמחה...". יוצא באיטיות)

שירה: סבתא. אני לא מבינה למה את מתעקשת לקנות פה? זה מקום מוזנח, לא נעים וגם יש לי תחושת בטן חזקה, שגם האוכל לא יהיה משהו...

(סבתא שותקת ומתנהגת בטבעיות-מזמזמת קצת...)

-אחרי כמה זמן-

מר עצלני: (מגיע עם מגש שעליו שתי צלחות) הנה האוכל... מרק. (מניח את הצלחות על השולחן והולך לכיוון הכסא שעליו ישב קודם).

סבתא: תודה!

שירה: (טועמת מן המרק...) אוי! זה קר! זה לא טעים ככה!

מר עצלני: (באמצע ההליכה לכיסא, מסתובב) קר? אוי מה אני אעשה... ככה יצא... מה אני אלך עכשיו לחמם שוב את המרק?? (נאנח, ומתיישב) לא נורא, מה קרה אם זה קר? העולם לא יכול. (מפהק).

בס"ד

שירה: (מסתכלת עליו בתסכול). אוף! מה נעשה? אני רעבה! ואי אפשר לאכול בכלל מהמרק הזה! הוא כמו איזה גוש קרח!
סבתא: את צודקת שירה. נשלם ונחפש מקום אחר לאכול...
סבתא: אדוני, אדוני! סליחה!
מר עצלני: (קם בעייפות והולך אליהן לאט...) מה צריך עכשיו?
סבתא: אני רוצה לשלם. כמה עלתה הארוחה?
שירה: "הארוחה"...
מר עצלני: הארוחה? איזה ארוחה?
שירה: המרק!
מר עצלני: אהה המרק... הוא עולה... אני חושב... עשרים מטבעות...
סבתא: בסדר. (מוציאה עשרים מטבעות ונותנת לעצלני).
(סבתא ושירה מתחילות לצאת).
מר עצלני: תודה שקניתם אצלינו. (מניח את המטבעות על השולחן, מתיישב ונרדם).

תמונה ה'

שירה: איזה אדם מוזר. איך אפשר לחיות ככה? אני לא מתפלאה שהפונדק שלו ריק...
סבתא: (מסתכלת על שירה בחיוך)
(הן ממשיכות ללכת ואז הן רואות שלט - "ירקניה")
סבתא: תראי איזה טוב יצא לנו מזה! אוכל בריא!
שירה: במצב שלי אני מסוגלת גם לאכול כוסברה...

תמונה ו'

(שירה וסבתא נכנסות לירקניה, מתחילות לבחור ירקות).
שירה: וואו כמה סוגים... (מסתכלת על הירקות)
גברת רמקולני: (בצעקות) ילדה! מה את עושה?! את לא שמה לב שאת מועכת לי את העגבניות?? אין לך בושא להיכנס ככה לחנות שלי ולהתחיל להרוס הכל?!
שירה: (נבהלת) סליחה, סליחה, לא עשיתי כלום. רק הסתכלתי...
גברת רמקולני: מה זאת אומרת רק הסתכלתי? את לא רואה שהעגבניות שלי נמעכות שאת נוגעת בהן סתם?!
שירה: בסדר. אני לא אגע... (מתרחקת)
סבתא: (קוראת לשירה) שירוש. בואי תראי יש כאן כוסברה כמו שרצית :)
גברת רמקולני: אני לא מבינה?! מאיפה הגעתן? למה אתן צועקות ככה בחנות שלי? מה היא החנות שלכן?! מה זה צריך להיות?!
סבתא: סליחה גברתי. נשתדל להיות יותר בשקט.
(סבתא ושירה ממשיכות להסתכל על הירקות).
סבתא: סליחה. מה המחיר של המלפפונים?
גברת רמקולני: 5 מטבעות למלפפון.
סבתא: (לשירה) מלפפון אחד ב5?! זה נורא יקר!
גברת רמקולני: מה זאת אומרת יקר?! את יודעת כמה קשה לגדל מלפפון? ושיהיה בדיוק ירוק וארוך?! מה את חושבת שזה צומח על העץ?! אם לא טוב לכן אצלי. צאו מפה!!! לא צריך קונים שרק מפריעים ושואלים!
גברת רמקולני: נו! קישטה! (מסמנת להן בידיים שיצאו...)

תמונה ז'

(גברת רמקולני צועקת ויוצאת בעצבים מהבמה, סבתא יוצאת מהירקניה בנחת ושירה יוצאות מהר ובדרך נתקלת באבן והסנדל שלה נקרע...)

שירה: אוי! נקרע לי הסנדל!

סבתא: תראי לי. (בוחנת את הסנדל) וואי נראה שצריך לקנות לך סנדלים חדשות...

שירה: איפה יש בעיירה הזאת חנות נעליים? אני לא רוצה להיכנס לעוד חנות כאן...

סבתא: אל תדאגי, בטח יש פה סנדלריה באזור. בואי נחפש... (נותנת לשירה יד ומובילה אותה לכיוון הסנדלריה).

אדון סנדלוביץ': היום היום! וכמובן בכל יום! תמצאו אצלי נעלים, סנדלים, מגפים וכל מה שקשור לרגליים!

המקום הכי איכותי! עם מקצועיות ברמה הכי גבוהה! בואו לסנדלריה! כדאי לכם!!

שירה: היי הנה סנדלריה! אבל... אני מפחדת להיכנס...

סבתא: או יופי! ב"ה! בואי ניכנס.

תמונה ח'

(סבתא ושירה נכנסות לסנדלריה)

סבתא: שלום, יש לך...

אדון סנדלוביץ': (קוטע אותה) שלום שלום! וברוכים הבאים לסנדלריה של אדון סנדלוביץ'! כן זה אני:

הסנדלריה הכי טובה באזור! עם החומרים הכי טובים! וכמובן האיכות הכי הכי!

שירה: וואו. זה נראה מקום טוב!

אדון סנדלוביץ': מה רציתם לשאול? יש אצלי את הכל!

שירה: תראה. (מראה לו את הסנדל הקרוע) הסנדל נקרע לי אז...

אדון סנדלוביץ': (קוטע אותה) אז את צריכה את שירותי המקצועיים! כמובן! אני יכול לסדר לך בצ'יק צ'ק

סנדלים! סנדלים שהמלכה תרצה כמו שאני אכין לך!

שירה: וואו תודה!

(סנדלוביץ' מוציא זוג סנדלים, ותוך כדי שהוא מסדר אותן קצת...)

סבתא: כמה שנים אתה מכין נעליים?

אדון סנדלוביץ': אוו, אצלנו במשפחה מכינים נעלים כבר כמה דורות! סבא שלי הכין נעלים לקיסר יוזף השלישי!

הוא היה הסנדלר האישי שלו! אבא שלי עכשיו הוא ממשיך דרכו! ואני מכין כאן נעלים עד שאהיה סנדלר

הקיסר! הרי עם ידי הזהב שלי, כולם זורקים את כל נעליהם ולוקחים את שלי!

אדון סנדלוביץ': (מסיים לסדר את הסנדלים ומראה להן אותם) טאדאם! סנדלים. סופר דופר! מבית יצירתו של

סנדלוביץ'!

שירה: תודה!

סבתא: כדאי שתמדדי.

אדון סנדלוביץ': למדוד? את מפקפקת ביכולותי?

שירה: סבתא, את לא סומכת עליו? הוא נראה אדם מוכשר.

סבתא: לפני שקונים נעליים צריך למדוד.

שירה: בסדר... (מוודדת)

שירה: אוי! מה זה? סנדל אחד קטן מידי!

אדון סנדלוביץ': מה? לא יכול להיות?!

סבתא: תראה זה באמת קטן... אולי היתה טעות במידות שלקחת...

אדון סנדלוביץ': את לא מתביישת לומר כך על אדם אומן שכמוני?! שאני אטעה במידות?!

(פונה לשירה) הבעיה היא ברגליים שלך ולא בעבודתי הנפלאה והמדוייקת!

שירה: מה?

סבתא: טוב, אדוני אנחנו הולכות.

אדון סנדלוביץ': ולא תקחו את סנדלי האומנות שלי?!

בס"ד

סבתא: מה פתאום. מה אפשר לעשות עם זוג כזה? שאחד קטן...
אדון סנדלוביץ': ככה לזלזל באומנות שלי?! לא צריך! אתן יכולות ללכת!
(סבתא ושירה יוצאות)
אדון סנדלוביץ': איזה אנשים! מה זה צריך להיות! ככה לזלזל בסנדלוביץ' הסנדלר המוכשר ביותר באזור כולו!
מי שמע דבר כזה שאני הגול והרם יטעה??

תמונה ט'

(סבתא ושירה הולכות לצד, מתיישבות על ספסל. שירה עם סנדל אחד קרוע...)
שירה: (מתחילה לבכות)
סבתא: מה יש שירוש?
שירה: אני לא מבינה למה הם מתנהגים ככה? הם לא שמים לב שאיך שהם מתנהגים זה רק מרחיק אנשים מהם?
סבתא: אולי את צודקת, ככה הם רגילים להתנהג תמיד ואף אחד לא העיר להם עד עכשיו...
סבתא: יודעת מה, אולי תכתבי להם מכתב?

תמונה י'

שירה: (כותבת מכתב ומקריאה):
סוחרי עיירת המידות היקרים.
היום ביקרתי בעיירה ועברתי בחנויות שלכם, והרושם שלי-לא איי איי איי...
בכל חנות ראיתי והרגשתי שאני לא מקבלת את השירות המתאים והכל בגלל ההגזמה במידות-גאוואה, כעס, עצלנות... אחת צורחת עליי לא לגעת בכלום, שני לא טרח להגיש לי אוכל נורמלי, שלישי האשים אותי שהרגל שלי היא האשמה במצבי.
המפסידים העיקריים מזה- זה אתם ובגדול! אנשים לא נכנסים לקנות אצלכם ומתעלמים מכם...
אנשים לא רוצים להיות בקרבתכם בגלל התנהגותכם.
אני חושבת שכדאי שתקחו את המכתב הזה לצומת לבכם.
בהצלחה בהמשך-
שירה.
-יוצאת-
עצלני, רמקולני וסנדלוביץ': וואו ככה אני מתנהגת? אני חייבת לעשות עם זה משהו!
-חושך-

תמונה י"א

(אור. רק עצלני על הבמה)
מר עצלני: (נכנס, מפהק) בוקר טוב. עוד יום הגיע. אבל היום זה לא סתם עוד יום! היום הפונדק שלי יהיה מלא בלקוחות! לא יהיה מקום! אפילו לחיידק לא יהיה מקום!
טוב אז איך מתחילים...? (מסתכל סביבו). נתחיל בלסדר! (מתחיל לסדר, דיי מסתבך...) וואי זה קשה לסדר!
אני מכריז על הפסקה קצרה. חמש דקות וחזרנו! (מתיישב על כסא ונרדם).

תמונה י"ב

גברת רמקולני: (תוך כדי שהיא נכנסת...) סבלנות. אני רגועה, אני רגועה, רוגע, שלווה, נחת...
(נכנסת לקוחה ומסתכלת על הירקות)
לקוחה: תגידי. למה אין חצילים היום?
גברת רמקולני: למה את חושבת שחייב שיהיה תמיד חצילים?! בכל זמן ובכל שעה?

בס"ד

לקוחה: בסדר. לא צריך. (מתחילה לצאת)

גברת רמקולני: חכי! בואי נתחיל שוב.

לקוחה: מה?

גברת רמקולני: תסתובבי.

(הלוקחה מסתבכת, לא מבינה מה גברת רמקולני רוצה ממנה.)

גברת רמקולני: כן, עכשיו תיכנסי. ותשאלי אותי עוד פעם.

לקוחה: למה אין חצילים היום?

גברת רמקולני: אז ככה. אין היום חצילים משום. שאשר החקלאי, עדין לא חזר מהתפילה והביא את החצילים.

בסדר?

לקוחה: בסדר... תודה. (יוצאת)

גברת רמקולני: (אומרת לעצמה) כל הכבוד! כל הכבוד!

תמונה י"ג

מר עצלני נכנס לחנות: בוקר טוב (מפהק), אדון סנדלוביץ'. הנעלים שלי צריכות תיקון קטן...

אדון סנדלוביץ': תיקון קטן?! זה נראה שעכבר החליט לעשות לך טובה ולתקן לך אותן בעצמו.

מר עצלני: סליחה? אתה יודע שאת הנעליים הללו נעלתי בחתונה שלי? אשתי קנתה לי אותם במחיר מיוחד!

אדון סנדלוביץ': ולפני כמה זמן היא הייתה?

מר עצלני: בערך לפני 20 שנה, וואי וואי איך הזמן טס, אני מרגיש עוד צעיר ורענן!

אדון סנדלוביץ': 20 שנה? בטח הם לא נעליים מבית היוצר של משפחת סנדלוביץ' המעטירה! הרי הנעליים

שלנו הם מחזיקות לעשרות שנים!

מר עצלני: חשבתי שהם נעליים יפות...

אדון סנדלוביץ': יפות...

אדון סנדלוביץ': יודע מה? אני מוכן להכין לך נעליים חדשות! לא לתקן את הישנות כמובן...

אבל נעליים...

מר עצלני: מה קרה לך היום? תמיד אתה לא מוותר על חתיכת סנדל בשביל משהו...

אדון סנדלוביץ': אני אגלה לך בתנאי שאתה לא מגלה לאף אחד! שמעת?!

מר עצלני: כן בוודאי!

אדון סנדלוביץ': לפני כמה זמן קיבלתי מכתב מאיזה ילדה שביקרה בחנותי והיא כתבה שם את הסיבה לאי

הצלחתי בשנים האחרונות. ומאז אני משתדל לתקן את עצמי. וחוצמזה, מה לא עושים בשביל ידיד טוב וזקן?!

מר עצלני: יואו זה בדיוק מה שקרה לי! גם אני קיבלתי מכתב כזה! איזה צירוף מקרים!

אדון סנדלוביץ': עכשיו שאני חושב על זה באמת גם אתה משתפר לאחרונה...

מר עצלני: תודה רבה! אני מעריך את זה מאוד!

(נפרדים לשלום)

תמונה י"ד

(שירה נכנסת לבית של סבתא, סבתא מסדרת את הבית)

שירה: שלום!

סבתא: שלום שירה! איזו הפתעה! (מסתכלת לעברה) אני רואה שהגעת היום לבד...

שירה: כן, סתם רציתי לקפוץ לבקר ואמא הסכימה. אז הגעתי.)

סבתא: איזה יופי שהגעת! בואי תשבי. אני אביא לך משהו טעים לאכול.

(שירה מתיישבת, סבתא מביאה צלחת עם עוגיות ומתיישבת ליד שירה)

סבתא: אז מה שלומך?

שירה: ב"ה בסדר! ביום חמישי אני מגישה את העבודה הזאת על המידות.

סבתא: ביום חמישי? איזה יופי! סיימת לכתוב אותה?

בס"ד

שירה: כן. מזמן...
סבתא: את נראית שמשוה עדיין מעסיק אותך...
שירה: האמת שכן. חשבתי על האנשים בעיירת המידות. אם הם באמת שמעו למכתב שלי ושינו את ההתנהגות שלהם?
סבתא: בדיוק חשבתי לשאול אותך, אם את לא מסוקרנת מה קורה בעיירה? רוצה שנסע לראות מה קורה איתם?
שירה: מה? אפשר להגיע לשם שוב?
סבתא: כן. אם את רוצה...
שירה: כן! כן! אפשר עכשיו?
סבתא: טוב. אז בואי ונצא...

תמונה ט"ו

(עיירת המידות, כולם בחנויות שלהם, נראים קצת שונה מפעם שעברה... סבתא ושירה עומדות בצד)
סבתא: הגענו!
שירה: (מסתכלת סביבה) סבתא, את לא חושבת שהתבלבלנו? הפונדק כאן נראה נקי ומסודר לא כמו שהיה פעם שעברה... אין צעקות, הקבצן לא יושב כאן... הכל נראה קצת שונה...
סבתא: בואי נכנס ונראה... (נכנסות פנימה)
מר עצלני ניגש אליהן: שלום! ברוכות הבאות! רוצות להיכנס לפונדק ולהנות ממטעמים ערבים לחיך?
סבתא: נשמח בפעם אחרת... אנחנו קצת ממהרות עכשיו...
מר עצלני: בכל פעם שתגיעו לעיירה ותהיו רעבות. אל תשכחו שאני כאן בשבילכם!
שירה: תודה!
סבתא: בואי נראה איך בירקניה...
(הולכות לירקניה)
גברת רמקולני: אוו שלום לכן! בואו היכנסו לחנותי!
סבתא: תודה רבה!
(שירה בטעות מפילה גזר...)
שירה: אוי! סליחה! אני ממש מצטערת!
גברת רמקולני: לא נורא! זה בסדר! הכל בסדר! הנה קחי סל עם גזרים חדשים.
שירה: וואו תודה!
סבתא: כמה הסל עולה?
גברת רמקולני: נעשה לכן מבצע! הסל יעלה 12 מטבעות.
סבתא: תודה רבה! זה ממש זול!
גברת רמקולני: בשמחה!
(הסבתא משלמת והן יוצאות מהחנות)
שירה: עכשיו לסנדלוביץ!
(הן נכנסות לסנדלריה).
שירה: שלום אדון סנדלוביץ!
אדון סנדלוביץ: שולם! ואפשר לקרוא לי גם סתם סנדלוביץ'. אתן צריכות משהו? אני יכול לנסות לעזור...
סבתא: האמת שאנחנו לא צריכות כלום. סתם קפצנו לביקור.
אדון סנדלוביץ: וואו יפה מצידכן לא הייתן צריכות לטרוח להגיע אלי! תודה רבה!
שירה: בשמחה! יום טוב!
אדון סנדלוביץ: יום נהדר!
(יוצאות מהסנדלריה, נעמדות בצד)

בס"ד

שירה: וואו! וואו! וואו! איך זה כל כך משמעותי כשיש מידות מתוקנות ומתנהגים כמו שצריך, כל כך כיף להיות ליד אנשים כאלה!
סבתא: ראית איזה יופי?! אפילו אני לא האמנתי שהם יצליחו עד כדי כך!
שירה: איך הם באמת הצליחו להשתנות ככה?!
סבתא: שירוש מתוקה שלי. הם הצליחו בזכות כח הרצון! בזכות הרצון להיות טובים יותר הם הצליחו להשתנות!

ריקוד סיום- "כח הרצון"

תפקידים:

שירה- נכדה לסבתא חנה, ילדה רגשנית לעצמה וסקרנית שרוצה להבין מה כל כך חשוב במידות טובות.
לבוש: צמה, סרפן צבעוני וסנדלים
סבתא חנה- רוצה לעזור לנכדה בלהבין את המשמעות של תיקון מידות לכן היא לוקחת אותה ל"עירת המידות", בעלת הומור אבל רצינית. בעלת אופי שמקבל כל אדם.
לבוש: מטפחת קשורה משולש, שמלה עם של, שרשרת צבעונית, נעל בובה חלקה.
אמא- אמא של נריה, שירה ויהודה. אחראית ואוהבת את הילדים שלה.
לבוש: מטפחת, שמלה פשוטה, נעלי בובה צבעוניות.
נריה- שובב, שמח, תאום של יהודה, חוזר על מה שיהודה אומר, הולך אחרי...
לבוש: כיפה, חולצה של ילד, מכנסיים (מעל חצאית), גרביים שחורות.
יהודה- תאום של נריה, שובב, מחליט על נריה.
לבוש: כיפה, חולצה של ילד, מכנסיים (מעל חצאית), גרביים שחורות.
*לקוחה- אישה רגילה, פשוטה, מכירה כבר את גברת רמקולני ולכן היא מתייחסת אליה...
לבוש: מטפחת/ כובע, נעלי בובה, חולצה (עם עליונית) וחצאית.
*קבצן- מחפש כסף, אף אחד לא מתייחס אליו ולכן הוא מנסה למשוך אליו אנשים...
לבוש: גרביים צבעוניות בצבעים שונים בכל רגל, חולצה מכופתרת שגדולה עליו, מכנסיים מרופטות.
מר עצלני- אדם עצלן שלא משקיע בכלום, תמיד עיף. אחרי השינוי מנסה לתחזק את המקום לפעמים לא עובד לו... לא מתיימש.
לבוש: קסקט, מכנסיים רחבות(עם חצאית כמובן/אלדין), סנדלי שורש, חולצה מכופתרת(חצי פתוחה).
גברת רמקולני- אישה צעקנית, כעסנית, לא נעימה לסביבה- זה מתבטא גם בצעקות וגם בזה שהיא לא מקשיבה לאחרים. בשינוי קצת יותר מאופקת, סבלנית יותר.
לבוש: כובע, מלא שרשראות וצמידים מרעשים, שמלה חלקה עם שרוולון מוגזם, נעל עקב נמוכה.
אדון סנדלוביץ'- אדם גאוותן, מתנשא בהגזמה על כולם. שם לב יותר לאחרים, יותר מצטנע...
לבוש: קסקט, נעל שחורה(בובה, עכבר) חולצה לבנה מכופתרת, פאפיון, אלדין שחור סרט מדידה וכלים, מקטרת

* הלקוחה והקבצן זה יהיה אנחנו:

אלופות שלנו!
תשמרו את הטקסט טוב טוב...
יהיה בעז"ה חודש של השמחות!
אוהבות כל כך
ישרה ותחיה:

